

[Honoré.]

finansiering af skattelettelsen. Vi opnåede herigennem to ting: for det første fik vi sat besparelserne ned med henved 200 mill. kr., og for det andet krævede vi og opnåede sammen med andre, at besparelserne blev gjort indtægtsbestemte, så de ikke ramte de lavere indkomstgrupper. Hvis besparelserne ikke var blevet indkomstbestemte, ville familier med børn på disse indkomstrin ikke have haft fordel af skattereformen.

Jeg skal ikke kommentere de øvrige besparelser, men afsluttende sige, at kristeligt folkeparti vedstår den aftale, der blev truffet, og som blev bekræftet i denne måned, med venstre, det radikale venstre, det konservative folkeparti og centrum-demokraterne. Vi håber, at disse besparelsesforslag vil kunne gennemføres med den fornødne tilslutning i folketinget, så der skabes dækning for skattereformen. Samtidig vil vi understrege, at der eksisterer en nøje sammenhæng imellem de enkelte besparelser i den fælles aftale.

Kristeligt folkeparti vil i udvalget se positivt på det fremlagte forslag til finanslov og medvirke til at gøre forslaget mere realistisk.

Vi er endvidere fast besluttet på at fortsætte sparebestræbelserne og skattenedsættelserne i de kommende år. Vi ønsker nemlig en langsigtet sparepolitik, der over en 10-årig periode nedsætter de samlede offentlige udgifter fra 50 til 40 pct. af nationalindkomsten, altså til 1967-niveauet. Det indebærer naturligvis, at vi er indforstået med en reduktion af budgetteringsrammerne og personalelofterne for de kommende finansår.

Byrdefordelingsreformen og budgetsamarbejdet mellem stat og kommuner anser vi for et særdeles vigtigt instrument til styring af de samlede offentlige udgifter.

Der er brug for at opstille målene ikke blot for 3 år frem, men for 10 år frem. En sådan målsætning bør tage sit udgangspunkt i den sidste perspektivplanredegørelse. Kristeligt folkeparti har givet sit bidrag til at formulere det overordnede mål for den samlede budgetpolitik ved at sige, at vi må styre henimod 40 pct. af nationalindkomsten. Vi mener, at alle partier burde tilkendegive deres mål, så folketinget kan komme i gang med den mere langsigtede planlægning.

Knud Jespersen (DKP):

Det går jo næsten, som det gik, da vi sidst havde finanslov- og storpolitisk debat, at vi kom til at diskutere alt muligt, og hvis der er noget, det danske folk har fået meget af også fra dette hus, så er det snak, men der er grumme lidt bag ved løfterne om, hvordan man forandrer og forbedrer.

Det, man startede denne samling med, var jo et forsøg på både at fortolke og misfortolke det valgresultat, der kom den 9. januar. Jeg synes nok, det stærkeste udtryk herfor var statsministerens glæde over venstres fremgang, som han fandt var det mest markante. Det er sandt, at regeringen besejrede sine allierede, men det er nu ikke sikkert, det er særlig godt i det lange løb, hvis det da ikke var de allierede, der var deres nærmeste modstandere, og det går jeg ud fra at det ikke var.

Det er derimod en ganske anden ting, at vælgerne på det bestemteste og meget klart tog afstand fra den såkaldte Hartlings helhedsplan med sociale nedskæringer, lønpause, tvangslove mod arbejdsmarkedet og en masse begunstigelser til storkapitalen på forskellige leder og kanter. Ikke mindst på den baggrund bør regeringen faktisk tage konsekvensen og træde tilbage, fungere som et forretningsministerium og give plads for frie forhandlinger om en regeringsdannelse, der vil føre med sig, at man kan få en regering, der er villig til at føre en mere arbejder- og forbrugervenlig politik.

Vi har jo også deltaget i nogle af de såkaldte forhandlinger eller rettere i én med regeringen efter valget. Denne forhandling kan man sammenfatte i, at man lynhurtigt konstaterede — og med rette — at hvis der var nogen, der ikke kunne opnå enighed om en politik, var det partiet venstre og det kommunistiske parti. De forhandlinger, der har været ført med andre partier, har vi på fornemmelsen har været en slags forsøg på at sikre sig et alibi til at kunne fortsætte og også til at true, og det gør man allerede fra starten. Men det hænger ligesom i luften, at man vil føre sin egen politik igennem både på trods af sammensætningen i folketinget og på trods af situationen uden for dette hus.

Desværre var arbejderpartiernes samlede fremgang ikke så markant, at man kan etablere et arbejderflertal, der vil føre en ny